

Arrest

nr. 78 949 van 10 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juni 2011 dient de verzoekende partij, van Russische nationaliteit, een asielaanvraag in. Zij is vergezeld van haar twee minderjarige kinderen.

Uit een onderzoek van de vingerafdrukken (Eurodac-databank) blijkt dat de verzoekende partij op 29 december 2010 reeds werd geregistreerd te Polen, in Lublin.

Op 9 juni 2011 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname van de verzoekende partij en haar twee minderjarige kinderen aan Polen op grond van artikel 16.1.e van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 10 juni 2011 delen de Poolse autoriteiten aan België mee dat zij akkoord gaan met de terugname van de verzoekende partij en haar twee minderjarige kinderen.

Op 27 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Op 28 juli 2011 stelt de verzoekende partij tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad stelt de afstand van het geding vast bij arrest nr. 67 375 van 8 september 2011.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de termijn voor de overdracht van de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen aan de Poolse autoriteiten werd verlengd overeenkomstig artikel 20.2 van de Dublin-II-Verordening tot achttien maanden daar de verzoekende partij, samen met haar twee minderjarige kinderen, is ondergedoken. Dit uitstel van de overdracht werd op 27 oktober 2011 aan de Poolse autoriteiten ter kennis gebracht.

Op 29 juli 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 23 november 2011 stelt de arts-attaché een medisch advies op in verband met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Op 24 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 6 december 2011 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.07.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

A., Z.(...) (...)

Geboren op (...)

+ minderjarige kinderen M., S.-A.(...) (°(...)2006), A., S.(...) (°(...)2008)

Adres: (...)

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Betrokkene haalt medische elementen aan. De Arts-attaché evalueerde deze gegevens (zie kopie in omslag in bijlage) en stelt dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van overname, Polen, en dat er geen bezwaar is om te reizen. De arts- attaché concludeert dat:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat deze medische aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Polen.

Er zijn geen argumenten waarom reizen niet zou gaan, mantelzorg is medisch gezien niet noodzakelijk.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift vijf middelen aan. Gezien de onderlinge verwevenheid van deze middelen worden deze voor een goed begrip van onderstaande analyse samen behandeld.

2.2. De verzoekende partij voert in vijf middelen de schending aan van de artikelen 9ter, 48/4, 52, § 1 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, "de jurisdictionele motiveringsplicht van art. 149 GW", de materiële motiveringsplicht, de rechten van verdediging, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de beginselen van behoorlijk bestuur, "artikel 19/4 Europese richtlijn 2004/83/EG" en de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM).

Ter adstruering van deze vijf middelen voert de verzoekende partij het volgende aan.

"EERSTE MIDDEL

Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending rechten van verdediging-Schending van het redelijkheids-en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending art. 3 EVRM.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte niet geantwoord op nochtans zeer pertinente argumentatie van doorslaggevend belang die werd opgenomen in het verzoekschrift tot medische regularisatie.

Dat in het verzoekschrift werd opgeworpen dat de psychische aandoening is ontstaan wegens traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst en deze een tegenindicatie uitmaken voor de mogelijkheid tot terugkeer.

Dat er tevens geen antwoord werd verschaft op de argumentatie dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen dienaangaande, doch zich beperkt heeft tot het stellen dat er wel degelijk sprake is van bepaalde psychische moeilijkheden doch de nodige zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in "Polen".

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien de psychische problemen van verzoekster juist verband houden met traumatische gebeurtenissen in haar land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er

geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoekster, te stellen dat er geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand van verzoekster, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoekster, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat de psychische problemen nu juist zijn ontstaan door traumatische gebeurtenissen in het herkomstland, is er manifeste schending van art. 9 TER VW en tevens de rechten van verdediging aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen."

en

"TWEEDE MIDDEL;

Schending art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending art. 19/4 Europese richtlijn 2004/83/EG

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)"

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig en zekerlijk niet afdoende.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing uiteen te zetten dat door de adviserend geneesheer werd vastgesteld dat de medische aandoening geen reëel risico inhoudt voor het leven of de psychische integriteit, aangezien de nodige behandeling beschikbaar is en aanwezig is in Polen, doch waarbij er geen advies werd verleend over de gevolgen van een terugkeer op deze pathologie.

Er werd enkel gesteld dat de actuele medische aandoening geen medisch bezwaar uitmaakt tegen terugkeer naar het land van herkomst, doch geenszins standpunt ingenomen inzake de evolutie van deze pathologie na terugkeer.

Het is nochtans van essentieel belang te weten welke de gevolgen zullen zijn op de pathologie na een terugkeer, aangezien het ook op het ogenblik is nadat de terugkeer heeft plaatsgevonden, dat de schending al dan niet van art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld.

Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet zou kunnen afwijzen.

Dat hier nog dient aan toegevoegd te worden dat enkel werd gemotiveerd inzake de aanwezigheid van de nodige zorgen in Polen, terwijl destijds op 10.06.2011 het verzoek tot overname werd ingewilligd, en er ondertussen meer dan 6 maanden verstreken zijn, zodat overeenkomstig art. 19, 4 van de Europese

Richtlijn 2004/83/EG de verantwoordelijke staat thans opnieuw België is geworden en een gebeurlijke terugkeer naar het land van herkomst en niet naar Polen dient te gebeuren.

Dat de argumentatie van verweerster inzake de toestand in Polen niet actueel en niet afdoende is in deze omstandigheden."

en

"DERDE MIDDEL

SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM.

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING

Er mag van een administratieve jurisdictie uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Het onderscheid tussen de motiveringsplicht die wordt opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 enerzijds, de juridictionele motiveringsplicht van art. 149 GW anderzijds, ook toepasbaar op administratieve jurisdicties, minstens als algemeen motiveringsbeginsel toepasbaar op administratieve jurisdicties, wordt op pertinente wijze uiteengezet door M. UYTENDAELE, *Regards sur un système institutionnel paradoxal*, Brussel, Bruylant, 1997, nr. 463;

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, *De motiveringsplicht van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dit niet gebeurd is in casu.

2. In de Kaukasus komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, dat de situatie in Ingoetsetië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Ingoetsetië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tjetjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verskillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Kaukasus

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking uit de Kaukasus het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de trapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci".

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Ingoetsetië, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat elke aanvraag vanwege een persoon uit Ingoetsetië ten minste grondig wordt onderzocht niet enkel voor wat betreft de beschikbaarheid tot medische zorgen, doch tevens voor wat betreft de algemene veiligheidstoestand en verwerende partij er zich niet kon toe beperken zomaar enkel te argumenteren op basis van toegankelijkheid tot medische zorgen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar het attest van de arts.

Van verzoekster kan niet verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in hoofde van verzoekster geen beletsel stelt, zoals de situatie in zijn thuisland."

en

"VIERDE MIDDEL

SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM.

SCHENDING ARTIKEL 48/4 EN 52, § 1 VREEMDELINGENWET

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING

Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing verwezen naar een beweerde toegankelijkheid tot medische zorgen in Polen en geoordeeld dat verzoekster naar Polen dan maar dient terug te keren om daar de afloop van deze asielaanvraag af te wachten.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen nochtans dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele toestand in Polen, eerder dan zich gratis zomaar te gaan baseren op een toestand van jaren geleden die geenszins rekening houdt met de actuele toestand.

De situatie is in Polen immers veel veranderd voor vluchtelingen uit Tjetjenië en naburige deelgebieden, en wel in die zin dat voorheen een regering aan de macht was in Polen die eerder Westers gezind was, en de Tjetjeense en naburige vluchtelingen effectief bescherming bood tegen vervolging vanuit Rusland, doch thans een andere regeling aan de macht is die integendeel samenwerkt met Rusland om Tjetjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen uit naburige streken op te sporen en te vervolgen.

De informatie waarop verwerende partij zich beroept, houdt geen enkele rekening met dit gegeven, wel integendeel, net als er geen rekening wordt gehouden met de specificiteit van de ziekte-toestand van verzoekster en het gebrek aan toegang voor vluchtelingen uit de Kaukasus op een menswaardige medische behandeling in Polen.

Het feit dat Polen een volwaardig lid is van de Europese unie en Internationale Verdragen heeft ondertekend en daarom alles wel in orde zal zijn, is niet afdoende, in die zin dat bv. ook Griekenland een volwaardig lid is van de Europese Unie én ook Internationale verdragen heeft ondertekend, doch algemeen wordt aangenomen dat vluchtelingen niet naar Griekenland kunnen teruggestuurd worden wegens de mensonwaardige behandeling die zijn daar dienen te ondergaan en het feit dat daar een aantal medische zorgen toegankelijk zijn, niet belet dat deze niet toegankelijk zijn voor vluchtelingen.

In Polen is de situatie voor vluchtelingen uit Tjetjenië/Ingoetsetië/Ingoetsetië dezelfde en is er totaal mensonwaardige behandeling aan de orde, volwaardig lid of niet en ondertekening van verdragen of niet, en hier wordt met geen woord over gerept door verwerende partij in haar beslissing.

Het is opvallend dat er alleszins al geen enkele motivering in concreto is opgenomen in de beslissing, zo bv. waar verzoekster zou kunnen behandeld worden en bij wie.

Er dient meer specifiek gewezen te worden op de bijzondere situatie van de groep vluchtelingen uit Tjetjenië en naburige streken zo o.m. Ingoetsetië, die thans gezien de samenwerking tussen Rusland en Polen als een aparte categorie behandeld worden in Polen.

De situatie bestaat erin dat Tjetjeense en aanverwante vluchtelingen zoveel als mogelijk in Tiraspol, dicht bij de Witrussische grens worden gehouden, waarbij er geen voldoende voorzieningen zijn en de Russische overheid vrij spel krijgt om haar invloed uit te oefenen via infiltraties en ontvoeringen door allerlei diensten.

Het is niet omdat er in Polen een normale behandeling zou moeten zijn van vluchtelingen uit Ingoetsetië, dat deze ook effectief, nog afgezien van de onveiligheid daar voor Russische geheime diensten, worden aangeboden.

De loutere bewering dat de medische zorgen aanwezig zijn in Polen, is geen garantie dat zij deze ook zal krijgen, en gezien haar afkomst uit Ingoetsetië is nu al zeker dat zij deze NIET zal krijgen.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zich op algemene en vage informatie te baseren betreffende de situatie in Polen in zijn geheel, om dan jaar na jaar en jaren later zich daarop te gaan baseren om te gaan stellen dat de medische zorgen die verzoekster behoeft in Polen aanwezig en toegankelijk zouden zijn.

Het is in Polen immers schering en inslag is dat Tjetjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen van naburige gebieden worden opgepakt en ondervraagd of zelfs definitief meegenomen door Russische geheime diensten, reden ook waarom zeer veel van deze vluchtelingen, o.m. na het oppakken van één van hun leiders in Polen, het land zijn ontvlucht.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd naar de actuele toestand van Tjetjeense vluchtelingen en vluchtelingen uit naburige gebieden, zo bv. Ingoetsetië in Tiraspol, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de toestand bestaand op datum van de beslissing te evalueren, is er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de rechten van verdediging aan de orde.

Dit totaal gebrek aan kennis van de actuele toestand in Polen op het ogenblik van de beslissing van verwerende partij betreffende de concrete toegankelijkheid van medische zorgen voor vluchtelingen uit Tjetjenië/Ingoetsetië/Ingoetsetië, heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing. Er is sprake van een manifeste schending van het redelijkheids en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van Behoorlijk Bestuur."

en

"VIJFDE MIDDEL Schending van art. 3 EVRM. Schending rechten van verdediging.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

In de bestreden beslissing wordt zomaar gratis gesteld dat er geen beletsel is voor verzoekster om naar Polen terug te keren waar zij de nodige zorgen zal kunnen ontvangen.

Hierbij wordt echter in gene mate rekening gehouden met het feit dat verzoekster niet meer naar Polen kunnen terugkeren, aangezien zij destijds is moeten vluchten uit dit land na haar aankomst, dit gezien de vervolging van Tjetjeense en aanverwante vluchtelingen in dit land sedert de nieuwe regering is geïnstalleerd.

Het is de realiteit dat zonder onderscheid in Tjetjenië, de naburige gebieden, ook Ingoetsetië, en zelfs tot in Polen zomaar mensen opgepakt worden en vermoord;

De artikelen in de pers ondersteunen de waarachtigheid van de verklaringen van verzoeker en dient ten volle in overweging genomen te worden dit teneinde de al dan niet terugkeer van verzoekers naar Polen te beoordelen.

Het is van algemene bekendheid dat het regime van Kadirov verantwoordelijk is voor tal van moorden op tegenstanders, zelfs ongeacht waar deze zich bevinden. Zelfs in het buitenland worden er tegenstanders vermoord.

Verwerende partij kan hiervoor niet blind blijven en er kan dienaangaande verwezen worden naar de uitvoerige verslaggeving in kranten en zelfs TV (zie reportages op VRT) die de gruwel van het regime Kadirov met toestemming van de russische leider Poetin aan de kaak hebben gesteld in herhaalde zeer uitvoerige reportages.

Er kan toch niet verwacht worden dat er eerst een moordpoging wordt verricht of aan -gekondigd voordat verzoekster en haar gezin in België mogen blijven.

Er kan gelet de algemene bekendheid der wreedheden van het regime Kadirov in geen zomaar vermoed worden dat verzoekster niet het slachtoffer zullen worden van wreedheden en onterechte behandelingen.

In de bestreden beslissing werd dan ook ten onrechte gesteld dat er geen beletsel bestaat opdat verzoekster en haar gezin naar Polen zouden teruggewezen worden.

Verzoekster is destijds uit veiligheidsoverwegingen naar België gevlucht en hierop heeft zich een medische problematiek geënt in haren hoofde die niet zomaar kan weggemoffeld worden of waarmee geen rekening dient gehouden te worden.

De bestreden beslissing druist in tegen art. 3 EVRM en ontbeert elke draagkrachtige motivering."

2.3. Waar de verzoekende partij een schending aanvoert van "de beginselen van behoorlijk bestuur", stelt de Raad vast dat zij nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht. Het is niet aan de Raad dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr.151.540).

2.4. Waar de verzoekende partij aanvoert dat haar rechten van verdediging zijn geschonden, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging enkel van toepassing zijn op jurisdictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen op tuchtzaken (RvS 4 maart 2004, nr. 128.733, RvS 27 oktober 2003, nr.124.709, RvS 24 oktober 2003, nr.124.643). Bijgevolg zijn ze niet van toepassing op administratieve beslissingen die werden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

2.5. Wat de schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij nalaat met concrete gegevens uiteen te zetten waarin de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). De verzoekende partij zet de wijze niet uiteen waarop de door haar ingeroepen bepaling door de bestreden beslissing zou worden geschonden. Dit onderdeel van het vierde middel is onontvankelijk.

2.6. Artikel 52, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt in welke gevallen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan weigeren om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan een vreemdeling die aan de grens een asielaanvraag indient. In de bestreden beslissing die werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, wordt enkel bepaald dat het medisch probleem van de verzoekende partij niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te bekomen en wordt geen standpunt ingenomen inzake het al dan niet toekennen

van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Een schending van artikel 52, § 1 van de vreemdelingenwet kan dan ook niet worden vastgesteld. Hetzelfde geldt voor het door de verzoekende partij opgeworpen artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft geen uitstaans met voormelde bepalingen, zodat de verzoekende partij hiernaar bezwaarlijk dienstig kan verwijzen.

2.7. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde medische problemen niet kunnen worden aanvaard als grond om een verblijfsvergunning toe te kennen: uit het verslag van de arts-attaché blijkt dat de medische aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Polen, land van overname. Er blijkt eveneens dat er geen bezwaar is om te reizen en dat mantelzorg medisch gezien niet noodzakelijk is. Tevens is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar rechtsleer inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat de aangehaalde bepaling niet toepasselijk is op administratieve beslissingen, zodat dit onderdeel niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

Waar de verzoekende partij nog aanvoert dat niet op een vage en algemene wijze mag worden geantwoord, dient opgemerkt te worden dat, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Dienvolgens maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.8. Betreffende de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is.

De verzoekende partij voert aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende, nauwkeurig, noch volledig is daar in de bestreden beslissing niet wordt geantwoord op een zeer pertinent element dat van doorslaggevend belang is, met name dat de psychische aandoening is ontstaan wegens traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst en dat dit een tegenindicatie vormt voor een mogelijkheid tot terugkeer. Dit blijkt volgens de verzoekende partij eveneens uit de door haar voorgelegde medische stukken. Tevens dient de verwerende partij antwoord te bieden inzake de gevolgen van een verwijdering van het grondgebied op de reeds aanwezige pathologie. De verzoekende partij werpt op dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing daarentegen beperkt tot een verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze hieromtrent evenmin een standpunt inneemt. Gezien verwerende partij aldus nooit enig onderzoek heeft gevoerd aangaande de gevolgen van een terugkeer op haar pathologie, is er volgens de verzoekende partij

geenszins duidelijkheid omtrent het feit of er al dan niet sprake zal zijn van een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zonder enig afdoend onderzoek stelt de verzoekende partij geen genoegen te kunnen nemen met de stelling in de bestreden beslissing dat er geen schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zou zijn. Zo duidt de verzoekende partij erop dat er in de Kaukasus, meer bepaald in Ingoesjetië, “*verscheidene problemen*” inzake “*mensenrechtenschendingen*” voorkomen en stelt dat de situatie er ernstig en precair blijft, ook voor Tsjetsjenen in het algemeen. De verzoekende partij is van oordeel dat elke “*aanvraag*” vanwege een persoon uit Ingoesjetië grondig dient te worden onderzocht en dit niet enkel voor wat betreft de beschikbaarheid van medische zorgen, maar ook voor wat betreft de algemene veiligheidstoestand in haar land van herkomst, zodat de verwerende partij niet kon volstaan met een loutere argumentatie op basis van de toegankelijkheid tot de medische zorgen en de enkele verwijzing naar het attest van de arts, doch een onderzoek diende te verrichten of er in hoofde van de verzoekende partij geen beletsel bestaat zoals de situatie in haar land van herkomst.

De verzoekende partij voegt hieraan toe dat in de bestreden beslissing enkel wordt gemotiveerd inzake de aanwezigheid van de nodige zorgen in Polen, terwijl destijds op 10 juni 2011 het verzoek tot overname door de Poolse autoriteiten werd ingewilligd en er inmiddels meer dan zes maanden zijn verstreken, zodat overeenkomstig “*art. 19,4 van de Europese richtlijn 2004/83/EG*” België opnieuw de verantwoordelijke staat is geworden voor de behandeling van de asielaanvraag. De gebeurlijke terugkeer dient volgens de verzoekende partij aldus naar het land van herkomst te gebeuren en niet naar Polen. Zij acht de uiteenzetting van de verwerende partij inzake de toestand in Polen dan ook niet actueel, noch afdoende in de voormelde door haar geschetste omstandigheden.

Hoe dan ook wordt volgens de verzoekende partij in de bestreden beslissing ten onrechte verwezen naar een beweerde toegankelijkheid tot medische zorgen in Polen en wordt eveneens ten onrechte geoordeeld dat zij dan maar naar Polen dient terug te keren teneinde de afloop van haar asielaanvraag af te wachten. De verzoekende partij meent dat minstens een onderzoek dient te zijn gebeurd naar de actuele toestand in Polen, eerder dan zich gratuit te baseren op een algemene toestand van vele jaren geleden. De verzoekende partij houdt immers voor dat in Polen thans een andere regering aan de macht is die samenwerkt met Rusland om Tsjetsjeense vluchtelingen, evenals vluchtelingen uit naburige streken, meer bepaald Ingoesjetië in Tiraspol, op te sporen en te vervolgen. De situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië en Ingoesjetië in Polen is dan ook totaal onmenswaardig. De bestreden beslissing houdt volgens de verzoekende partij geen enkele rekening met dit gegeven, noch met het gebrek aan concrete toegang op een menswaardige medische behandeling in Polen voor vluchtelingen uit de Kaukasus, die in Polen als een aparte categorie behandeld worden. Zij benadrukt bijgevolg, gezien haar afkomst, geen medische zorgen te zullen verkrijgen in Polen. Zo wordt in de bestreden beslissing geen enkele motivering *in concreto* opgenomen aangaande waar zij behandeld zou kunnen worden en bij wie. De verzoekende partij onderstreept dat zij niet naar Polen kan terugkeren daar ook zij dit land is moeten ontvluchten en duidt hierbij op “*uitvoerige verslaggeving in kranten en zelfs TV*” die de vervolging van Tsjetsjeense en aanverwante vluchtelingen in Polen ten gevolge van het regime van Kadirov herhaaldelijk aan de kaak hebben gesteld. Het totale gebrek aan kennis van de actuele toestand in Polen betreffende de concrete toegankelijkheid van medische zorgen voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië en Ingoesjetië is volgens de verzoekende partij dan ook van beslissende invloed op de bestreden beslissing.

2.9. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit

vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.
(...)"

Er dient opgemerkt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet er uitdrukkelijk in voorziet dat de beoordeling van de medische elementen dient te gebeuren door een ambtenaar-geneesheer die hieromtrent een advies verschaft.

De verwerende partij herhaalt in haar motieven de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, waarmee zij aangeeft het advies van de ambtenaar-geneesheer volledig te volgen. Tevens citeert de verwerende partij de conclusie van de ambtenaar-geneesheer en voegt zij het gehele advies bij onder gesloten omslag. Gelet op het feit dat het advies bij de bestreden beslissing werd gevoegd, is er ook geen sprake van het zich beperken tot een "verwijzing". De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij de door haar aangevoerde beginselen manifest geschonden acht *"door het feit dat enkel wordt verwezen naar het attest van de arts"*. Het loutere feit dat de verwerende partij het advies van de arts-attaché volledig volgt, toont niet aan dat de verwerende partij geen eigen beoordeling van de zaak heeft gemaakt, dan wel dat een ruimere beoordeling zich opdringt. Het feit dat de verwerende partij in eerste instantie verwijst naar het advies en de conclusie overneemt om vervolgens te benadrukken dat zij het standpunt van de arts-attaché volledig onderschrijft door de conclusie in eigen naam te hernemen, duidt erop dat de finale beoordeling wel degelijk door de gemachtigde van de staatssecretaris gebeurde.

2.10. De verzoekende partij beroept zich voorts op *"art. 19, 4 van de Europese Richtlijn 2004/83/EG"* en voert het volgende aan: *"Dat hier nog dient aan toegevoegd te worden dat enkel werd gemotiveerd inzake de aanwezigheid van de nodige zorgen in Polen, terwijl destijds op 10.06.2011 het verzoek tot overname werd ingewilligd, en er ondertussen meer dan 6 maanden verstreken zijn, zodat overeenkomstig art. 19, 4 van de Europese Richtlijn 2004/83/EG de verantwoordelijke staat thans opnieuw België is geworden en een gebeurlijke terugkeer naar het land van herkomst en niet naar Polen dient terug te keren. Dat de argumentatie van verweerster inzake de toestand in Polen niet actueel en niet afdoende is in deze omstandigheden"*.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van *"art. 19, 4 van de Europese Richtlijn 2004/83/EG"* onderstreept de Raad dat de verzoekende partij huidig beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en dat *in casu* de vraag wordt onderzocht of aan de verzoekende partij een verblijf dient te worden toegekend om medische redenen. De thans bestreden beslissing heeft aldus geen uitstaans met een inhoudelijke beoordeling van een asielaanvraag van de verzoekende partij en aldus niet dienstig kan verwezen worden naar de toepassing van de richtlijn 2004/83/EG aangaande de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad neemt echter aan dat de verzoekende partij bij het voorgaande doelt op de schending van artikel 19.4 van de Dublin-II-Verordening. In dit kader dient erop gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier, met name uit de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 27 juni 2011 (bijlage 26quater) genomen in hoofde van de verzoekende partij (en haar minderjarige kinderen), blijkt dat de verwerende partij Polen verantwoordelijk achtte voor de behandeling van haar asielaanvraag daar zij aldaar reeds asiel had aangevraagd, dat dientengevolge op grond van artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening aan de Poolse autoriteiten om de terugname van de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen werd verzocht en dat de Poolse autoriteiten op 10 juni 2011 expliciet instemden met dit verzoek tot terugname. De Raad dient evenwel vast te stellen dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 19.4 van de Dublin-II-Verordening, nu dit de overname van een asielaanvraag betreft, terwijl het *in casu* om een terugname gaat. In principe zijn de termijnen zoals bepaald in artikel 20.1.d van de Dublin-II-Verordening aldus van toepassing. Hierin wordt uitdrukkelijk vermeld: *"(...) De overdracht gebeurt overeenkomstig de nationale wetgeving van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, zodra dat praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden na de aanvaarding van het verzoek om*

overname door een andere lidstaat (...)”. Evenwel leren de stukken van het administratief dossier evenzeer dat de termijn voor de overdracht van de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen aan de Poolse autoriteiten werd verlengd overeenkomstig artikel 20.2 van de Dublin-II-Verordening tot achttien maanden daar de verzoekende partij, samen met haar twee minderjarige kinderen, is ondergedoken. Artikel 20.2 van de Dublin-II-Verordening leert immers dat: *“(...) Indien de overdracht of de behandeling van het asielverzoek wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielzoeker onderduikt”*. Dit uitstel van de overdracht werd blijkens de stukken van het administratief dossier op 27 oktober 2011 aan de Poolse autoriteiten ter kennis gebracht. Sinds het uitdrukkelijke akkoord van de Poolse autoriteiten met de terugname van de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen van 10 juni 2011 zijn geen achttien maanden verstreken. De verzoekende partij uit hieromtrent geen opmerkingen.

Hieruit blijkt ontegensprekelijk dat de Poolse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij en dat zij zich aldus met haar minderjarige kinderen aldaar dient te begeven, dan wel aldaar vermag te worden teruggeleid, en het bijgevolg evident is dat de medische problematiek van de verzoekende partij beoordeeld werd in functie van Polen, land van terugname.

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift aangeeft dat *“Ten onrechte (...) in de bestreden beslissing (...) (wordt) geoordeeld dat verzoekster naar Polen dan maar dient terug te keren om daar de afloop van deze asielaanvraag af te wachten”* en zij hierbij kritiek uit tegen de niet in het geding zijnde weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), is deze kritiek niet pertinent als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissing te betwisten.

Waar de verzoekende partij tevens aanvoert dat in de bestreden beslissing niet wordt geantwoord op een zeer pertinent element dat van doorslaggevend belang is, met name dat de psychische aandoening is ontstaan wegens traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst en dat dit een tegenindicatie vormt voor een mogelijkheid tot terugkeer, wordt herhaald dat uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet dient terug te keren naar haar land van herkomst, doch wel naar de staat verantwoordelijk voor de behandeling van haar asielaanvraag, zijnde Polen, zodat de Raad niet inziet hoe de verzoekende partij zich *in casu* met enig nuttig gevolg zou kunnen beroepen op de argumentatie aangaande het gegeven dat de band tussen haar pathologie en de traumatische gebeurtenissen in haar land van herkomst eraan in de weg staat dat zij naar haar land van herkomst terugkeert. Bovendien wordt opgemerkt dat de pathologie van de verzoekende partij niet word betwist in het advies van de arts-attaché, noch door de verwerende partij. De verzoekende partij weerlegt met dit argument evenmin dat de vaststelling dat medische behandeling en psychiatrische opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van terugname, Polen.

2.11. De verzoekende partij lijkt haar verdere betoog toe te spitsen op een afwijzing ten gronde van haar asielaanvraag, hetgeen *in casu* evenwel niet aan de orde is. Het gehele betoog van de verzoekende partij, waar zij vreest voor *“verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen”* en (groeps)vervolging omwille van haar Tsjetsjeense origine waarbij ontvoeringen gepaard gaande met detentie en folteringen de courante praktijk vormen in haar land van herkomst, heeft betrekking op de inhoud van haar asielaanvraag die blijkens de stukken van het administratief dossier evenwel beoordeeld dient te worden door de Poolse autoriteiten. De bestreden beslissing strekt er enkel toe vast te stellen dat de aangehaalde medische problemen niet kunnen worden aanvaard als grond om een verblijfsvergunning toe te kennen. Tevens wordt nogmaals herhaald dat de verzoekende partij niet dient terug te keren naar haar land van herkomst, doch wel naar de staat verantwoordelijk voor het behandelen van haar asielaanvraag, zijnde Polen, zodat -hoe dan ook- niet kan worden ingezien waarom *in casu* een onderzoek zou dienen te zijn gevoerd naar de algemene veiligheidssituatie in haar land van herkomst. De Raad wijst er daarenboven op dat de arts-attaché zich enkel uitsprekt over *“de mogelijkheden van behandeling en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling”*, hetgeen de arts-attaché *in casu* ook gedaan heeft. Het betoog van de verzoekende partij kan niet overtuigen.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat van haar niet kan worden verwacht dat zij alle elementen die zij aanbrengt, bewijst, wijst de Raad erop dat artikel 9ter, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet het volgende stelt: *“De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van*

herkomst of in het land waar hij verblijft". Uit artikel 9ter, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt derhalve dat het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen toekomt om alle inlichtingen aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling over te maken. De bewijslast ligt bij de aanvrager zelf. Hieruit dient redelijkerwijs te worden afgeleid dat het de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen ook toekomt om zelf de verwerende partij op de hoogte te stellen van een (veiligheids)situatie in zijn land van herkomst dat in zijn hoofde *"een beletsel stelt"*. In dit licht brengt de blote bewering dat er in de Kaukasus, meer bepaald in Ingoesjetjië, *"verscheidene problemen"* inzake *"mensenrechtenschendingen"* voorkomen en dat de situatie er ernstig en precair blijft, ook voor Tsjetsjenen in het algemeen, de verzoekende partij geen soelaas.

2.12. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij verder wederom vervalt in gratuite beweringen waar zij stelt niet meer terug te kunnen keren naar Polen daar zij Polen is dienen te ontvluchten omwille van de vervolging van Tsjetsjeense en aanverwante vluchtelingen sinds de nieuwe regering er aan de macht is. Zij toont met dergelijke blote beweringen evenwel niet aan dat dit werkelijk het geval is, noch dat zij geen bescherming zou kunnen krijgen van de Poolse autoriteiten. De verzoekende partij verwijst naar *"uitvoerige verslaggeving in kranten en zelfs TV"*, doch brengt hiervan geen enkel stuk aan. De gegevens van het administratief dossier, met name het Dublin-interview van de verzoekende partij naar aanleiding van haar asielaanvraag, leren dat blijkens de verklaringen van de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken, zij daarenboven persoonlijk geen problemen gekend heeft in Polen. Wanneer haar immers gevraagd wordt of er redenen zijn die zich verzetten tegen een overdracht naar Polen, geeft zij geen enkele informatie over een niet-correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Voor het overige stelt de verzoekende partij slechts een asielaanvraag in België te hebben ingediend omdat Polen geografisch dicht bij Rusland is gesitueerd en zij er makkelijker zou kunnen worden opgespoord door haar belagers. De Raad kan evenwel niet inzien hoe de bestreden beslissing de veiligheidssituatie van de verzoekende partij op enigerlei wijze zou kunnen beïnvloeden en de aangevoerde bepalingen en beginselen zou kunnen schenden, nu zij in haar verzoekschrift stelt dat tegenstanders van het regime worden vermoord *"zelfs ongeacht waar deze zich bevinden"*. Uit dit alles blijkt aldus dat de verzoekende partij zich ertoe beperkt hypothetische stellingen aan te brengen, doch dat zij persoonlijk klaarblijkelijk geen enkel probleem gekend heeft in Polen. De ernst van de beweringen van de verzoekende partij, thans in het verzoekschrift geuit, dat zij Polen is dienen te ontvluchten omwille van de vervolging van Tsjetsjeense en aanverwante vluchtelingen sinds de nieuwe regering er aan de macht is, wordt gelet op het voorgaande onderuit gehaald en dit los van de hoger aangegeven vaststelling dat zij zich beperkt tot het uiten van gratuite beweringen en hieromtrent geen enkel begin van bewijs bijbrengt. Het betoog van de verzoekende partij kan niet overtuigen.

2.13. De Raad is van oordeel dat het bloot betoog van de verzoekende partij waar zij meent dat zij omwille van haar Tsjetsjeense origine niet de nodige medische verzorging zal krijgen, geen afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing, die gesteund zijn op het advies van de arts-attaché en waaruit blijkt dat de medische zorgen en opvolging voor de verzoekende partij in Polen voorhanden zijn en dat deze ook toegankelijk zijn. De arts-attaché baseert zich wat betreft de beschikbaarheid op diverse bronnen die zich in het administratief dossier bevinden. Het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij zich baseert op vage, algemene en gedateerde informatie over Polen in zijn geheel, in zoverre dit al relevant is, mist bovendien feitelijke grondslag. Immers blijkt dat wat betreft de medicatie dit motief gesteund is op de databank *Delphicare*, geconsulteerd op 23 november 2011 en dat wat betreft de mogelijkheid psychiatrische opvolging te genieten, dit gesteund is op informatie van de *"Synapsis Group, Psychotherapy and Psychiatry in Warsaw, Poland"*, geconsulteerd op 24 november 2011. Door het louter in vraag stellen of de noodzakelijke medische zorgen en opvolging in Polen zullen gegeven worden en zo ja, waar en bij wie zij daartoe toegang zal krijgen, kan de verzoekende partij geen afbreuk doen aan deze objectieve gegevens. In de mate waarin de verzoekende partij meent dat hieromtrent niet *in concreto* is gemotiveerd, de beslissing niet afdoende gemotiveerd is, wijst de Raad erop dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Ook wat betreft de toegankelijkheid blijkt dat gesteund wordt op gegevens afkomstig van de *International Organisation for Migration* waarbij verwezen wordt naar de desbetreffende vindplaats op het internet, geraadpleegd op 18 mei 2011 waaruit blijkt dat vreemdelingen in de asielprocedure gratis dekking genieten van de ziekteverzekering voor gezondheidszorg, waaronder, mede blijkens een rapport van de *World Health Organisation* getiteld *"Health Systems in Transition: Poland"* van 2005 ook

de aandoening van de verzoekende partij valt. De verwerende partij heeft aldus de toegankelijkheid onderzocht. Uit de eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij hierbij rekening hield met de specifieke situatie van de verzoekende partij aangaande haar verblijfsstatuut, nu de verwerende partij zich baseerde op een uitgebreid document aangaande de ziektekostenregeling voor vreemdelingen in de asielprocedure in Polen. De verwerende partij motiveert dat voor vreemdelingen in een asielprocedure in Polen er *“gratis dekking (is) van de ziekteverzekering voor gezondheidszorg, gefinancierd door de Dienst Vreemdelingen, tot twee maanden nadat de definitieve beslissing hun dossier is genomen”*. De verzoekende partij brengt geen enkel stuk bij dat deze stelling weerlegt. Uit het voorgaande blijkt geen enkel gegeven dat de verzoekende partij hiervan verstoken zou blijven omwille van haar origine. In tegenstelling tot de eigen beweringen van de verzoekende partij dienaangaande, zijn de motieven van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat de nodige medische zorgen en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Polen, geen gratuite beweringen zijn, maar ondersteund zijn door informatie afkomstig van diverse objectieve bronnen. Het blote betoog van de verzoekende partij waarbij zij vraagtekens plaatst bij de concrete toegankelijkheid, mede omwille van haar origine, zonder dit evenwel te onderbouwen met objectieve gegevens, kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt de schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

2.14. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient de verzoekende partij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij zich dient te begeven, dan wel vermag te worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog volledig voorbijgaat aan de concrete motivering van de bestreden beslissing, met name dat uit het verslag van de arts-attaché blijkt dat haar medische aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Polen, land van overname (*sic*), dat er geen bezwaar is om te reizen, dat mantelzorg medisch gezien niet noodzakelijk is en dat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het EVRM.

Zoals hoger reeds werd vastgesteld blijft de verzoekende partij in gebreke aan te tonen dat de huidige bestreden beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard tot gevolg heeft dat zij onderworpen wordt aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen en straffen. Hierbij benadrukt de Raad dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarheen de vreemdeling zich dient te begeven en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, *N./ Verenigd Koninkrijk*). Tevens dient te worden onderstreept dat het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 19941, *Vilvarajha en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat , wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9, EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68). De verwerende partij hield bij de vraag of er een eventuele schending is van artikel 3 van het EVRM niet enkel rekening met de specifieke medische situatie van de verzoekende partij doch ook met haar specifieke achtergrond,

met name dat de verzoekende partij asielzoeker is, die reeds eerder een asielaanvraag indiende in Polen en wiens aanvraag in Polen verder zal worden onderzocht.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.15. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De beschouwingen van de verzoekende partij laten niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, dan wel op kennelijk onredelijke wijze. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. De schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

2.16. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.17. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een zorgvuldige en correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Er kan derhalve niet besloten worden tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Bovendien treedt de Raad bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn, wat *in casu* niet het geval is.

De vijf middelen van de verzoekende partij zijn, in de mate waarin ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS